

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **R. C.**, nar. X, e.č.X
státní příslušnost T. r.
pobytem v ČR: X
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2024, č. j. OAM-825/ZA-ZA11-VL15-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní

ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

2. V průběhu správního řízení žalovaný zjistil, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí. První žádost žalobce podal dne 29. 7. 2022. Na základě první žádosti žalovaný rozhodl dne 16. 1. 2023 o neudělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, která byla zamítnuta rozsudkem ze dne 31. 1. 2024, č. j. 56 Az 3/2023 – 31. Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost, která byla usnesením NSS ze dne 20. 6. 2024, č. j. 1 Azs 53/2024-31, odmítnuta pro nepřijatelnost. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 6. 2024.
3. V napadeném řízení žalovaný posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl jejich srovnání s tvrzeními žalobce v předchozím správním řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Turecka opětovně vrátit, jak je uváděl již v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. obavu z problémů kvůli jeho sympatizování s politickou stranou HDP a kvůli kurdskému původu. Také v zemi původu žalobce nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí jeho žádost, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že by mu hrozila vážná újma. Žalovaný tedy neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Byly tak naplněny podmínky v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána za nepřipustnou (opakovaná žádost).

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Žalobce v žalobě zopakoval, že ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu vypověděl svůj azylový příběh shodně jako při prvním podání žádosti o mezinárodní ochranu. Jádrem azylového příběhu je to, že je Kurd a v souvislosti s tím se cítí být v Turecku diskriminován, neboť je na ně nahlíženo jako na osoby třetí kategorie. Žalobce je sympatizant politické strany HDP, která hájí práva Kurdů v Turecku. V roce 2013 se zúčastnil mítinku uvedené politické strany, byl udeřen policistou a rodina mu po incidentu zakázala účastnit se akcí pořádaných touto stranou. Žalobce také vypověděl, že v Turecku nemůže svobodně hovořit kdykoliv a kdekoliv kurdsky a projevovat svobodně své politické názory, když mu jeho rodina ze strachu z turecké většiny projevy těchto sympatií zakazuje.
5. Žalovaný učinil podkladem jeden rok starou zprávu, která nedoléhá na případ žalobce, protože se nezaobírá postavením Kurdů v turecké společnosti. Z napadeného rozhodnutí pak nevyplývá, jakým způsobem se žalovaný s tímto podkladem pro vydání rozhodnutí vypořádal. Z tohoto důvodu žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
6. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Dále popřel oprávněnost uplatněných námitek, které podle něj neprokazují, že by porušil správní řád či zákon o azylu. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, které nepovažuje za vadné, nesprávné nebo nezákonné. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl, opatřil si potřebné a objektivní podklady.
8. Na základě výpovědi žalobce nezjistil žalovaný, že by žalobce byl ve vlasti vystaven pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) nebo písm. b) zákona o azylu, anebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.
9. Po posouzení věci dospěl žalovaný k závěru, že jde o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost takové žádosti, a to zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti. Žalovaný posoudil důvody současné žádosti a provedl srovnání s tvrzeními, které žalobce uplatnil v předchozím řízení. Po posouzení důvodů mohl konstatovat, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by prokazoval podstatnou změnu okolností jeho případu, a současně neshledal žádnou skutečnost za pádný důvod, na základě čehož by změnil původní rozhodnutí nebo měl důvod řízení opakovat.
10. K námitce údajného nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný uvedl, že je to právě žalobce, kdo má v řízení povinnost tvrzení. Zde odkázal na judikaturní závěry NSS, z nichž vyplývá, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, když pouze žadatel o tuto ochranu utváří svým tvrzením rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný přitom učinil maximum, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit. Žalobci byla také dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a případně je doplnit či navrhnout jejich doplnění. Žalobce se k tomuto úkonu dostavil, avšak k ničemu se nechtěl vyjádřit, nic nechtěl doplnit a žádný podklad nedoložil.
11. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat rozhodnutí, pro jehož vydání si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. V posuzované věci byly naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce jako nepřipustné podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
12. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu (zohlednění případných nových důležitých okolností) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
14. Soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti vyplynulo, že žalobce je státním příslušníkem Turecké republiky a je kurdské etnické příslušnosti. Je schopen dorozumět se v tureckém a kurdsém jazyce. Narodil se v městě Kiziltepe v Turecku, kde následně žil v rodinném domě spolu s rodiči

a sourozenci. V době poskytnutí údajů byl svobodný a bezdětný. Z hlediska náboženského přesvědčení vyznává islám. Ke svému politickému přesvědčení uvedl, že vzhledem k dvouletému pobytu na území ČR již žádnou aktivitu nevyvíjí. Z vlasti vycestoval ilegálně bez cestovních dokladů v srpnu 2022 kamionem z Istanbulu. Ještě v srpnu 2022 přicestoval kamionem do ČR, kde od té doby pobývá. Cestovní doklad u sebe neměl, neboť svůj cestovní pas předal před odjezdem z vlasti svému sourozenci, který se později odstěhoval do Polska. Totožnost a státní příslušnost žalobce byla tedy prokázána občanským průkazem Turecka platným do 22. 5. 2032. Žalobce také upřesnil, že nikdy neměl udělena žádná víza ani povolení k pobytu v jiných státech a stejně tak nikde jinde předtím nepobýval. O mezinárodní ochranu požádal v ČR již podruhé. Ke svému zdravotnímu stavu či zdravotním omezením a jiným zvláštním potřebám žalobce uvedl, že je v pořádku. K dotazu na trestní stíhání či odsouzení za spáchání trestného činu v ČR, v zemi původu nebo v zahraničí žalobce uvedl, že se nic takového nestalo. Jako důvod opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že párkrát byl v Turecku zadržen kvůli politickým aktivitám, což již údajně v předchozím řízení uváděl. Na dotaz správního orgánu žadatel potvrdil, že stejné důvody uváděl již během prvního řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, tedy že důvody jeho žádosti jsou pořád stejné a nic se nezměnilo.

15. V posuzované věci soud dále zjistil, že žalobce podal dne 29. 7. 2022 v ČR první žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný rozhodl dne 16. 1. 2023 o neudělení mezinárodní ochrany žalobci v žádné z jejích forem. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem ze dne 31. 1. 2024, č. j. 56 Az 3/2023 – 31. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, kterou NSS odmítl usnesením pro nepřijatelnost dne 20. 6. 2024, č. j. 1 Azs 53/2024 – 31. Posledně uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 6. 2024.
16. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
17. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které ad a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a ad) b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
18. Z výše uvedeného výkladu je zřejmé, že žalobce podal dne 25. 6. 2024 již druhou, tedy opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 29. 7. 2022. V řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany, což bylo následně potvrzeno také rozsudkem Krajského soudu v Brně a usnesením NSS.
19. V řízení o první opakované žádosti byl žalovaný vázán dikcí ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu, podle něhož musí žalovaný nejprve posoudit přípustnost této opakované žádosti, a to, zda žalobce uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění (oproti skutečnostem zjištěným v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu), které svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování dle § 12 nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Bude-li zjištěno, že žalobce neuvedl žádné

nové skutečnosti nebo zjištění anebo z úřední činnosti ministerstva nejsou žádné nové skutečnosti známy (např. podstatné zhoršení situace v zemi původu žalobce), jde v případě druhé (opakované) žádosti o mezinárodní ochranu o žádost nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

20. Zcela v souladu se shora provedeným výkladem učinil žalovaný srovnání tvrzení žalobce a též zjištěných poměrů v zemi v rámci předchozího správního řízení (řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu) s tvrzeními žalobce a zjištěnými poměry v zemi původu v rámci aktuální žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (druhá žádost o mezinárodní ochranu). V rámci tohoto srovnání posoudil zejména důvody, na základě nichž žalobce obě žádosti o mezinárodní ochranu podával.
21. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2023, č. j. OAM-718/ZA-ZA10-ZA16-2022 (rozhodnutí o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu – žádost ze dne 29. 7. 2022), vyplývá, že žalobce označil za důvod podání žádosti (a tedy odchodu z vlasti), že má ve vlasti obavy z možných problémů kvůli sympatizantství s politickou stranou HDP, a také kvůli jeho kurdskému etnickému původu, když v Turecku nemůže hájit své zájmy, mluvit na veřejnosti kurdsky, používat na veřejnosti kurdské vlajky a symboly. Pokud žalobce cestoval v Istanbulu metrem a promluvil kurdsky, ostatní cestující se na něj začali dívat přes prsty a chovali se s odporem. Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 16. 1. 2023 (o první žádosti o mezinárodní ochranu) se zabýval podrobně věcí a důvody žalobce v rozsahu zákona o azylu (8 stran), přičemž neshledal, že by žalobci ve vlasti hrozilo nebezpečí pronásledování nebo riziko vážné újmy v souvislosti s problémy, které vylíčil. Argumentaci a závěry žalovaný náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce (shromáždil celou řadu podkladů, které byly v rozhodnutí popsány), jenž se týkaly jak obecné politické a bezpečnostní situace v Turecku, tak individuální situace žalobce pro nezbytné individuální posouzení případu (včetně postavení tureckých občanů kurdského původu, politické strany HDP a migrace). Ke sdělenému sympatizantství s politickou stranou HDP, kdy se žalobce měl údajně zúčastnit v roce 2013 jednoho mítinku, na němž ho uhodil jeden z policistů obuškem, načež žalobci jeho rodina zakázala se takových akcí dále účastnit, žalovaný uvedl, že v tomto incidentu neshledal akt politického pronásledování ve smyslu zákona o azylu, na základě kterého by měl přistoupit k udělení mezinárodní ochrany žalobci. Tato událost se odehrála v roce 2013 a žalobce svou vlast opustil až v roce 2022, pročez zmíněná událost nemohla mít žádnou přímou souvislost s odchodem žalobce z vlasti. Nejde o jednání naplňující podstatu pronásledování ve smyslu zákona o azylu [§ 12 písm. a) zákona o azylu]. Stejně tak nebylo prokázáno, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Zde žalovaný také odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, z něhož vyplývá, že *„Měl-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany v zemi původu v konkrétním případě potíže s policisty, nepůjde zpravidla o jev státní mocí vyvolaný, podporovaný, záměrně trpěný nebo úmyslně nedostatečně potlačovaný, tedy o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. To platí tím spíše, nevyužil-li žadatel reálně dostupné prostředky v zemi původu nebo ustoupil-li od svého požadavku na to, aby zásah policie byl prošetřen.“* Žalobce v řízení nikdy nesdělil žádnou skutečnost, která by odkazovala k tomu, že ve vlasti vyvíjel politické aktivity, za které by byl následně pronásledován. V případě dotazu na politické přesvědčení, žalobce pouze uvedl, že je sympatizantem politické strany HDP. Nikdy nebyl členem strany a kromě účasti na

jedné akci této strany žalobce neuvedl, že by se nějak angažoval v prosazování jejího programu. Žalobce nebyl nikdy ve vlasti zadržen ani trestně stíhán, žil tam zcela běžným životem. Z hlediska sympatizanství s politickou stranou HDP tedy žalovaný neshledal žádnou okolnost, jenž by měla mít negativní vliv na každodenní žalobcův osobní život, který by mohl dosahovat úrovně pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Vzhledem k dalším tvrzeným důvodům podané žádosti o mezinárodní ochranu, které souvisely s kurdskou národností žalobce, se žalovaný zaměřil na celkovou situaci a postavení Kurdů v Turecku. Ze shromážděných podkladů pro rozhodnutí zjistil, že dle platné Ústavy jsou všichni obyvatelé Turecka považováni za příslušníky jednoho tureckého národa, je zaručena rovnost všech občanů a zákaz diskriminace na základě jazyka, rasy, barvy pleti, pohlaví, politického názoru, filozofické víry, náboženství či sekty nebo jakékoliv obdobné příslušnosti. Osoby s kurdským původem jsou i v současnosti hojně zastoupeny mezi podnikateli, úředníky, známými herci a ostatními umělci či sportovci. V zemi dochází k urbanizaci Kurdů, kteří přichází z méně rozvinutého východu do velkých měst. Ve velkých městech jsou Kurdové hojně zastoupeni, když jen v Istanbulu jich žije až 4 miliony. Kurdové mají obdobná práva jako ostatní občané co se týče vzdělání, zaměstnání, bydlení a dalších aspektů každodenního života. Ze zajištěných informací vyplývá, že Kurdové mohou v Turecku vést důstojný život bez omezení či pronásledování. Mohou žít ve všech oblastech Turecka a vykonávat nejrozličnější zaměstnání. Z uvedeného nevyplývá, že by byli Kurdové v Turecku ve všech aspektech života znevýhodňováni. Na základě toho žalovaný neshledal žádnou okolnost, která by měla negativní vliv na žalobcův každodenní osobní život, a která by dosahovala úrovně pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobce nezmínil žádnou situaci, kdy by byl vystaven závažnému negativnímu jednání kvůli svému původu, uváděl pouze běžné potíže nebo situace, k nimž by mohlo dojít i jen na základě jeho domněnek a vlastní představitosti. Ostatně žalobce neměl nikdy problémy se státními orgány v zemi původu a nikdy nebyl trestně stíhán. V Turecku žil běžným životem a cestoval za prací po celém Turecku. Vystudoval střední školu a pracoval jako svářeč. Neuváděl žádné závažné potíže, kterým by musel čelit kvůli svému kurdskému původu. Pokud by v Turecku pociťoval problémy ze strany soukromých osob, mohl se obrátit na příslušné turecké orgány o pomoc. Nelze potvrdit, že by příslušnými tureckými orgány byla žalobci odmítnuta ochrana jeho osoby nebo že by stát nebyl schopen či ochoten žalobci poskytnout pomoc. Zde žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003, z něhož vyplývá, že *„Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně.“* Navíc případné kroky ze strany soukromých osob nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004, a ze dne 13. 9. 2004, sp. zn. 4 Azs 160/2004). K deklarované snaze žalobce legalizovat si v ČR pobyt žalovaný správně konstatoval, že Institut mezinárodní ochrany neslouží k legalizaci takového pobytu žalobce na území ČR. Pro tyto účely musí žalobce využít některý z institutů zákona o pobytu cizinců na území ČR, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento zákon upravuje. Žalobci ostatně nebránila žádná objektivní skutečnost v tom, aby si ve své vlasti zažádal o potřebné cestovní dokumenty a Turecko následně opustil legálním způsobem. Žalovaný také konstatoval, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou a praceschopnou osobou, která si na své živobytí dokáže vydělat práci. Soud se také ve svém rozhodnutí zabýval skutečnostmi, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě jeho

návratu do vlasti vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Ve výpovědi žalobce ani ve shromážděných podkladech pro rozhodnutí nenalezl žádné skutečnosti či vodítka, jež by mohly dovodit, že by žalobce měl být po svém návratu do vlasti vystaven jakékoliv hrozbě vážné újmy, resp. hrozbě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, popř. že by měl být mučen. I z podkladu - Informace MZV vyplývá, že kurdské etnikum není na území Turecka vystaveno vážné újmě. V případě potíží se soukromými osobami žalobci nebrání žádná objektivní skutečnost v tom, aby se obrátil s žádostí o pomoc na státní orgány své vlasti. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplynula neochota těchto orgánů vystoupit na jeho obranu. S odkazem na zprávu IOM, která podala přehled o situaci v Turecku, žalovaný uvedl, že navrátilci nejsou považováni za speciální kategorii ani za ohrožené osoby, je jim garantován přístup ke zdravotní péči a mají obdobný přístup na trh práce či k výhodám ze systému sociálního zabezpečení jako ostatní obyvatelé Turecka. Na základě výše uvedeného žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě jeho návratu do vlasti hrozilo přímo bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný proto s ohledem na výše uvedené rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, což následně potvrdily svými rozhodnutími Krajský soud v Brně a NSS.

22. Na základě posouzení důvodů uplatněných v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 6. 2024 bylo zjištěno, že žalobce v této opakované žádosti uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a rovněž neochoty se do vlasti opětovně vrátit tak, jak je uváděl v průběhu řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy diskriminaci Kurdů, kdy nemůže kdykoliv hovořit svojí mateřštinou, a dále nemožnost projevit svobodně politické názory, neboť mu rodina zakázala účastnit se akcí pořádaných politickou stranou HDP v důsledku incidentu s policistou v roce 2013. Žádné nové skutečnosti žalobce neuváděl. Rovněž žalovaný žádné „nové“ skutečnosti k případu žalobce a zemi jeho původu nezjistil. Stejně tak v řízení před soudem nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti v případě žalobce nebo k situaci v zemi původu, které by byly relevantní z hlediska zákona o azylu (nebyly shledány informace o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu).
23. Při svém rozhodování žalovaný vycházel nejen ze současných tvrzení žalobce, ale také z jeho výpovědi a z rozhodnutí žalovaného v případě první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a dále z informací, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Především z Informace OAMP – Turecko – politická a bezpečnostní situace v zemi ze dne 4. 8. 2023. Uvedené podklady tvoří součást spisového materiálu.
24. S ohledem na výše uvedené soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že v zemi původu žalobce nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována první žádost žalobce o mezinárodní ochranu (29. 7. 2022), k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jenž by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
25. Soud tak přisvědčil závěrům žalovaného, který neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím aktuálně uváděným důvodům, neboť neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, jenž by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení

důvodů odchodu žalobce z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. Hodnocení těchto důvodů se již rozsáhle meritorně věnoval žalovaný v předchozím svém rozhodnutí ze dne 16. 1. 2023 v rámci řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Na provedené hodnocení těchto důvodů v rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2023 lze i v tomto řízení plně odkázat, protože není důvod se těmito skutečnostmi opětovně zabývat.

26. K uplatněným žalobním námitkám soud uvádí, že napadené rozhodnutí obsahově splňuje zákonné požadavky na něj kladené v § 68 odst. 3 správního řádu a netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela jasně uvedl, z jakých podkladů bylo při posouzení věci žalobce vycházeno, co z nich vyplynulo a jak byly tyto ve věci vyhodnoceny. Pokud jde o Informaci OAMP, Turecko: Bezpečnostní a politická situace v zemi (srpen 2023), pak není zcela pravdivé tvrzení žalobce v tom, že jde o jeden rok starou zprávu, nýbrž jen 10 měsíců do podání opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Nejedná se tedy o nijak významně zastaralou zprávu. Tato zpráva pojednává o bezpečnostní a politické situaci v Turecku, a není tak zřejmé, proč žalobce uvádí, že nedoléhá na jeho případ. Žalobce ovšem nic bližšího k tomuto tvrzení neuvedl. Přitom důvodem jím podávaných žádostí o mezinárodní ochranu (první i druhé žádosti) byla údajná nesvoboda projevovat své politické názory, incident s policistou na mítinku politické strany a údajná diskriminace Kurdů v turecké společnosti. Žádný z takto žalobcem tvrzených důvodů nebyl shledán důvodným již v řízení o první jeho žádosti o mezinárodní ochranu. V řízení o druhé žádosti o mezinárodní ochranu byly tyto důvody žalobcem pouze v obecné rovině zopakovány, aniž by uvedl jakékoliv nové skutečnosti, a proto byly opět shledány nedůvodnými z hlediska udělení mezinárodní ochrany v jakékoliv z jejích forem. V zemi původu žalobce nedošlo od doby posuzování jeho první žádosti o mezinárodní ochranu k žádné změně (vyplývá to i z aktuálně dostupných veřejných zpráv). Nejen, že žalobce žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu neuvedl, ale v žalobě naopak potvrdil, že svůj azylový příběh vypověděl zcela shodně s tím, jak to učinil již při první podané žádosti o mezinárodní ochranu. Také diskriminaci Kurdů zopakoval jen v obecné rovině, protože není zřejmé, v jakém smyslu mělo podle něj dojít k nedostatečnému posouzení této otázky. Uvedené posouzení (v předchozím řízení) soud pokládá za dostatečné. Nutno také podotknout, že v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána dne 16. 8. 2024 možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí a uvést také další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít žalovaný v úvahu při posouzení žádosti žalobce. Žalobce sice této možnosti využil, k úkonu se dostavil a s podklady se seznámil, avšak nechtěl se k nim vyjádřit, nechtěl nic doplnit ani doložit, doplnění podkladů nenavrhoval. Soud má zato, že v posuzované věci byl dostatečně zjištěn skutkový stav a pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečně aktuální informace o zemi původu. Je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Tato povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zcela zásadní význam, jak vyplývá z judikatury NSS. Totiž pouze žadatel o mezinárodní ochranu utváří svým tvrzením rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Jak vyplývá ze správního spisu, žalovaný přitom učinil maximum pro to, aby žalobce mohl řádně tuto svoji povinnost tvrzení splnit.
27. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného o nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, protože jde o opakovanou žádost o

mezinárodní ochranu, kterou žalovaný posoudil jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu).

V. Závěr a náklady řízení

28. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (jejich přiznání nepožadoval), proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. července 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně